

Tid, saa synes det altid at faa den allerhøjeste Grad af Misbilligelse hos det ærede Medlem, der nu havde Ordet. Selv naar jeg handler med den størst mulige Hensynsfuldhed, bliver jeg misforstaaet, og min Adfærd bliver udlagt paa en anden Maade. For var det ærede Medlem særlig begærlig efter provisoriske Love, medens jeg troede, det var noget, det ærede Medlem helst vilde være fri for, og derfor ikke valgte den Vej. Nu siger det ærede Medlem, at jeg har begaaet en Fejl ved i Foraaret at have fremmet en Oberstløjtnant uden for Nummer til Oberst uden for Nummer og ikke afventet Vedtagelsen af det Lovforslag, som staar paa Dagsordenen i Dag. Jeg skal dertil bemærke over for det ærede Medlem, at, da jeg i forrige Samling havde Sagen for her i Tinget, lovede jeg Tinget at tage under Overvejelse, om det var muligt i en nær Fremtid at foretage nogle Forandringer i de paa dette Omraade gældende Bestemmelser, ikke fordi jeg i og for sig ansaa dem for urigtige, men fordi jeg gerne, saa vidt muligt, vilde søge paa saadanne Punkter at komme til Enighed med Folketinget. Jeg valgte da den ene Fremgangsmaade, der var, nemlig at undersøge Forholdet og saa konferere med Finansudvalget som det, der nærmest maatte antages at repræsentere hele Tingets Anskuelse. Jeg gjorde det opmærksomt paa, at fra min Side var der intet til Hinder for at bringe Spørgsmaalet ud af Verden i Hjør; men saa maatte jeg stille visse Betingelser, nemlig at det ikke kom til at gaa ud over de paagældende. Det er nemlig ikke nok for mig at tage Hensyn til de bestaaende Love og Bestemmelser, jeg maa tillige tage Hensyn til de Tilfaa og Løfter, der ere givne de enkelte Personer. Gør man ikke det, staar man som en Mand, der repræsenterer en Institution, som man ikke kan stole paa. En saadan Historie bliver betragtet som Brud paa Tro og Love. Nu var der givet den paagældende Oberstløjtnant ved hans Udnævnelse til Oberstløjtnant et bestemt Tillsagn om, at ved denne Ansættelse betragtedes det ikke, som om § 138 skulde gælde for ham. Det blev udtrykkelig reserveret, at denne Bestemmelse ikke gjaldt. Dette blev meddelt ham, og sølgelig har Manden modtaget Stillingen i denne Overbevisning. Da der nu var meddelt ham et saadant bestemt Tillsagn fra den paagældende ansvarlige Ministers Side, var jeg selvfølgelig nødt til at respektere det. Jeg fremhævede det i Hjør for Finansudvalget, og jeg fik det Indtryk, at Finansudvalget ogsaa var enig med mig deri, at under disse Forhold var det fornuftigste, jeg kunde

gøre, ganske rolig at vente, idet jeg sagde: Til næste Efteraar forelægger jeg et Lovforslag; bliver det vedtaget, er det godt, og bliver det ikke vedtaget, er der heller ikke stet nogen Ulykke endda, thi dette Tilfælde vil ikke mere indtræffe. Samtidig gjorde jeg mig al mulig Umage for at finde de Muligheder, der vare for, at ny Tilstande af denne Bestaafenhed skulde kunne komme frem, og jeg gjorde alt, hvad der var muligt, for at fjerne dem, saa at der nu ikke mere er Sandynlighed for, at det Tilfælde atter vil indtræffe. Nu mente det ærede Medlem, at man kunde have ventet noget, men det kunde jeg, som sagt, af den Grund ikke gøre. Dernæst gjorde det ærede Medlem opmærksom paa, at der er den Forskel mellem Lovforslagets Tekst og hvad der findes i Marineoven, at der i denne staar, at det gælder kun dem, der staa i Krigs- og Marineministeriets Tjeneste, hvorimod her staar „i Statens Tjeneste“. Jeg skal i den Henseende gøre opmærksom paa, at ved den første Redaktion af dette Lovforslag havde jeg netop anvendt den Passus, som det ærede Medlem nævnte, men det blev forandret til „i Statens Tjeneste“ efter Opfordring af min Kollega Marineministeren, idet han gjorde opmærksom paa, at der var enkelte Stillinger, hvor det for hans Folk havde stor Betydning, at der stod i Statens Tjeneste — han sigtede særlig til Guvernørposten i Vestindien. Det er Mening, at enhver Ingeniør eller Marineofficer, der ansættes i Statstelegrafens eller Sørbanens Tjeneste, skal have Ret til at betragte sig som gaende ind under dette og saaledes kunne avancere; Ordene aabne kun en Mulighed, men giver ikke nogen saadan Ret. Derimod har man ment, at Stillingen som Guvernør i Vestindien er saa vanskelig at faa besat, at, naar man ikke tager det Hensyn, at man fikrer Retten til paa denne Maade at kunne træde tilbage i Militærtjenesten, faar man ingen til at paatage sig Stillingen. Dette er Marsagen til, at der er kommet til at staa „i Statens Tjeneste“. Over for det ærede Medlems sidste Bemærkning skal jeg gøre opmærksom paa, at det, han omtalte, er formuleret af Hensynsfuldhed over for Godfolket, hvor der er en kvalitativ Forskel mellem Bataillonschefernes og Regimentschefernes Stilling. Ved Rytteriet kan Regimentschefen godt være enten Oberst eller Oberstløjtnant, og det kan han ogsaa i Artilleriet og Ingeniørforpjet, men i Infanteriet er Bataillonschefen Oberstløjtnant, medens Regimentschefen er Oberst. Derfor har man taget denne Bestemmelse op, at, hvis en Godfolksofficer som Oberstløjtnant træder uden for Nummer, kan